

L. P. Pagan

ПАСТИРСКА ИГРА

ИЛИ

ИЗЛИВ РАДОСТНОГ ЧУВСТВА

БАЧКИХ ПАСТИРА

НА ДАН

ИНШТАЛАЦИЈЕ

ЊЕГОВОГ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВА

ГОСПОДИНА

ПЛАТОША АТАНАЏКОВИЋА

ЗА ДИЈЕЦЕЗАНА ЕПАРХИЈЕ

БАЧКЕ.

Рис. 809.1

Рлз Ср II 809. 1

71

P

ПАСТИРСКА ИГРА

ИЛИ

ИЗЛИВ РАДОСТНОГ ЧУВСТВА

БАЧКИХ ПАСТИРА

НА ДАН

ИНШТАЛАЦИЈЕ

ЊЕГОВОГ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВА

ГОСПОДИНА

ПЛАТОНА АТАНАЦКОВИЋА

ЗА ДИЈЕЦЕЗАНА ЕПАРХИЈЕ

БАЧКЕ.

Библиотечки

ЈОЦЕ ВУЈИЋА

у Сенти
Саставио

Аца Поповић.

У НОВОМ САДУ,

Народна Књигопечатња Др. Дан. Медаковића.

1852.

ПАСПОРТНАЯ КНИГА

ИЗДАНИЕ ПАСПОРТНОЙ КНИГИ

НАЗНАЧЕНИЕ ПАСПОРТА

№ 43348
г. М. 1914

ИЗДАНИЕ ПАСПОРТНОЙ КНИГИ

ИЗДАНИЕ ПАСПОРТА

ИЗДАНИЕ ПАСПОРТНОЙ КНИГИ

ИЗДАНИЕ ПАСПОРТА

г. М. 1914

ИЗДАНИЕ ПАСПОРТА

ИЗДАНИЕ ПАСПОРТНОЙ КНИГИ

ИЗДАНИЕ ПАСПОРТА

ИЗДАНИЕ ПАСПОРТНОЙ КНИГИ

г. М. 1914

ПОЗДРАВИ

приликом представљане Еклоге, на дан
Иншталације

ЊЕГОВОГ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВА
ГОСПОДИНА

ПЛАТОНА АТАНАЦКОВИЋА

ЗА

дијецезалног Епископа Бачког, —

говорени :

1. Његовом Високопреосвештенству Господину **Епископу.**
 2. Његовом Високородству Господину ц. к. Бенаерал-Мајору и Бригадери **Јосифу Шокчевићу**, као ц. к. иншталационалном комесару.
 3. Пречешњејшем Господину **Арсенију Стојковићу**, Архимандриту Гергетежком, као Мандатару Његове Светости Господина Србског Патриарха **Јосифа Рајачића.**
-

ПОЗДРАВІЯ

приликом представлєнє Якубов, на дан
Наштавляніє

КЕЛОВИ ВИСОКОПРЕСВЯЩЕНСТВА
ГОСПОДИНА

ПЛАТОНА АТАНІШКОВИЧА

—

директору Вишневогъ Бѣнокъ, —

Господина

1. Келови Високосвещенству Господину
Еминенсу.

2. Келови Високосвещенству Господину и. По-
небл-Мажору и Брату Якову Шом-
скому, на и. е. наштавляніемъ ко-
манду.

3. Пречшаннѣйшєму Господину Архимандриту Сто-
лѣцкому, Архимандриту Тобольскому, ко-
манду Вишневогъ Бѣнокъ Господина Св-
тосл. Илариона Яковича.

Шта јасније кује дање сјаја,
Шта је природна и њена слава,
Шта нам каже о њеном дању
Умислимо да је свакој души,
У умишљеном се изјасну
Тога даје и горски ветроци.

Поздраве је говорио Емил Чакра, синтаксиста.

Шта већко јуна своју славу,
Та и нама у срцама срца,
Зашт играју дање од велики,
Шта се чини у радости душа,
И лет ветри и вечности управља,
Да је отргне од свога света,
Који није осећати ништа,
Усхаћемо, у крајњем тубула,
Дави зато, што је од велики,
Не гинемо у нежном ваздуху се,
Земљи нама, што је сва време,
Бад од преса и од сушне славе,
Навратице престоје и престо,
Овратице у народској слави,
Ил природни или вештачки,
Овратице се сладко је знања.

Носіть іє тононо Емнл Паднл снртасчнста.

Што јасније сунце данас сјаје,
Што ј' природа цела веселија,
Што нам цвеће бољи мирис даје?
Умилније зашт' нам звуци гласа,
У ушима данас се разлежу?
Тек Дунаја и горски потока
Зашт' нам' саде срце очарава?
Па и травка, и шњом свака тварка
Што весело диже своју главу. —
Та и нама у грудима срца,
Зашт' играју данас од милина?
Што се топи у радости душа,
И лет вечни, к вечности управља,
Да с' отргне од окова свога,
Који није осећати кадар
Усхићење, у прекипу чувства?!
Дали зато, што је од искони
По закону вечном обрћућ' се,
Земља нама, опет оно време,
Кад од мраза и од скучне зиме,
Покривене красоте природе,
Опраштају е, наредбом привела? —
Ил' природног или измишљеног
Опростит' се сладко је окова. —

Зато сунце, и природа цела
 Веселија, и оку милија
 У одежди новодобивеној
 Може бити нам се указују. —
 Па и срце, и осталу тљеност
 Са красотом својом ублажују. —
 Ал' ум зашто, и безсмртна душа
 У чувствама тек поњатним само,
 И милини коју осећају,
 Тек житељи надземаљског' света;
 Тако с'топе, тако наслађују.
 И досад је сјајало нам сунце,
 И досад је по уредби вечној,
 Дан за даном, и годишње време
 Непрестано текло за временом. —
 Но радости и овог' весеља,
 Усхићења, и милине душе,
 И усклика срца невинога,
 Није било, нит' се кад год памти!

Но ко весо да буде у туги?
 Кол' радостан у обштем у плачу,
 Кол' у беди разведрена лица?
 У невољи пјевајућег' срца,
 И под јармом, слободног полета?
 Кога јади, и времена кобна,
 У такве околности баце,
 И надежде корен изчупају,
 Тог' ни цвеће, ни љубко пролеће
 Ни варљиви таште изглед среће,
 Разрадоват', и очарат' неће!

Том је тамна свака света страна,
У сред данка поред сунца јарка.

Ми судбином истом уцвјељени
Зачамасмо, јера пропадосмо,
Пропадосмо ко нико доселе;
Та падосмо како јарко сунце,
Што од осе запада нам своје,
Кано ноћца из простора грдна,
Што на земљу пада, и простира
Црним платном своју мрку сенку;
Пропадосмо као пољско цвеће
Када падне сунцем опаљено. —
Но та опет по закону своме,
Узајамно дижу с' и падају. —
Нојцу гоне јарка сунца зраци,
Снег ледени топла пара земље,
А увело, диже роса цвеће. —

Но ми тужни на промену таку,
Једва искру надежде имасмо,
Јер пастира, и покровитеља
Цркве наше, и својега стада. —
Уграби нам', смрт немила давно! —
Па остасмо ко на мору бурном
Трошна лађа, без управитеља,
Коју бију страхотни таласи,
А неможе избећ' и станит' се;
Нит на среди, јера котве нема,
Нит' доћ' крају, јер помоћи нема;
Но се љуља час по врх таласи,
А час гледа у дубине грозне,
Разјарено пенећег се мора!

Док једанпут грунув' се остјену
 Непотоне ил' се неразпадне!
 Но тој удес и одлука божја. —
 Али људске трипут клете справе,
 Још и грђе задаше нам ране!
 Отеше нам живота радости —
 Но не само да те нам отеше,
 Нег' и слабу наду оставише,
 К' одржању и подпори тога. —
 Разорише наша бавилишта,
 Имовину љуто разграбише,
 Попалише, са безбожном руком,
 Што немогла сила оборити,
 И храмове божје осквернише;
 Оскверњене тако оставише,
 Да и стока са гнусним стопама
 Гази, гади, и зобезсвећава. —
 (А и живот многим укинуше,
 Безчувственог на стогна бапише
 Против Бога и против закона
 На срамоту целом човечанству!)

Но све то би мала штета била:
 Јер ко с' роди и умрети мора —
 Што сагради човечија рука,
 Све природи, и законом своје
 Разорењу подлегнути мора. —
 Но дар божи, ум и душу целу,
 Изгубити сасвим заустити,
 У нередном таковоме стању,
 Нит' им крила и лет к' бољој цјели,
 Подоштрити, и управит моћи,

Да узносе створитеља свога,
 Одајућ' му за његове даре
 Благодарност, и приносећ хвалу. —
 Па и своје незнат самобиће,
 Но ко стока тек са удовољством,
 Бавити се и живот водити,
 На погрду душе и разума,
 Важности им непознавајући;
 Тоје жалост, то невоља љута,
 То је мука, која нас мучаше,
 Кад с' сетимо и кад промислимо
 Да у себи невидимо себе!

Таки јади такe муке грозне,
 Нас гонише већ до очајања;
 Ми трписмо, Богу се молећи
 Да с' смилује и да нас избави. —
 А превечна правда и истина
 Вашијуће послушна нам гласе. —
 Да се збуде оно слово свето:
 Ког Бог љуби и милује благо
 Да онога често наказује.
 Но да опет видећ' постојанство
 У невољи беди, и жалости
 Издржање, и на милост божју,
 Да надежду он полаже крепку —
 Избавља га, и с' дарима већим
 Награђује, његово стрплење!
 Тако и нас, (о блажена мисли!)
 Очајавше, обрадова срећом,
 Какву само жељети мога смо;
 Те нам посла тебе о Платоне!

Дико рода и поносе цркве!
 Па нам скиде ти са срца тугу,
 Обвесели твоје стадо верно,
 Избави нас јада и невоље,
 Изведе нас из таме проклете,
 Ослободи од окова душу,
 Изгубљену врати светлост мајци;
 Која данас са нама весела,
 У двогубој слави и радости,
 Прима децу под своје окриље,
 И под твојом блаженом управом,
 Од напасти и беде их храни!
 Ти нам дође све нас чудо мину,
 С' тебе усклик, с' тебе радост сину!

Зато сунце јасније нам сјаје,
 За то ј' нама весела природа,
 Зато цвеће бољи мирис даје,
 Зат' глас песме милији нам данас;
 Зато жубор рјеке и потока,
 Чувство наше данас очарава;
 Зато травка диже своју главу,
 Зато срце у грудима куца,
 Зато с' топи од милина душа!
 Све то данас песму с нама склада,
 Да велича твоје име славно!
 Безчувствена задобише чувства,
 Да весеље и толику радост,
 Тек са нама делити можеду!
 Рекао би и природа сама,
 Да с' натјеца са створовма својим,
 У овоме блаженом тренутку,

Ко ће већу радост да изјави! ? —
 Све што видиш све се теби клања,
 Све тештује с благословом љуби;
 Твом имену слави и заслуги,
 Свачије је срце отворено.
 Са доброте и са твоји дјела!
 Јер извртна благодарност душа,
 Нити може, нити хоће скрити,
 (Особито сад у часу овом,
 Кад са тебе свак је ведра лица,
 Ведра лица пјевајућег' срца
 И раздраган од милине чувства. —)
 Сладка ј' радост остарјеле мајке,
 Кад јединца свог види дораслог;
 Сладко ј' здравље после дуге боље,
 Сладак садруг у самоћи тихој,
 Сладак спомен на гдекоји часак,
 У животу, кој' је сретан био.
 Но од свега далеко је слађа,
 Мисо блага, оног сећајућа с',
 Кој', не једног да је обрадово,
 Ил' поклоном другог' обдарио, —
 Него земљу са долазком својим,
 Уцвељену без сваке надежде
 Као из сна смртног пробудио
 И силе јој к продужењу жића,
 Крепче, боље и здравије дао!
 Да једанпут из прежедја грдног,
 У радост се и весеље баци,
 Дух се отме од нравних окова,
 А то дело сво припада теби!

Зато ј' теби о славни пастиру!
 Све притекло да с' поклони данас,
 Дат' изјави своја топла чувства
 Да те слави да ти благодари! —
 Ти си наше са небеса сунце,
 Које ј' нашу разгонило тмину!
 Ти си она благотворна роса,
 Која недаш да тужећа срца,
 Нам увену или да усахну!
 Ти си наша пламен' бојна зора,
 Која нама озарава лица!
 Па ко неби данас славио те,
 Коли пјесме неспјевао теби? —
 Али дјела славна избрајати,
 Ти која си досад починио, —
 То би било бројати звијезде,
 Или зрна морскога пијеска!
 За та није овај часак доста,
 Нег' вјекови у којим потомци
 Живљет' буду, с опоменом сладком,
 На свог' тако великога предка. —

А ми овде, и остали Срби,
 Које ј' судба, и злаћано време
 Одредило, да у исто доба
 Са милости твојом поживемо;
 Љубићемо т', и преузносити
 С топлим срцем и љубави чистом:
 Благодарност докле нама влада; —
 Док у грудма узраје нашим
 Топле крвце, и душевне паре

А твоја ће слава и заслуга,
 Спомињат' се са признателношћу;
 Док год цвеће узноси пролеће,
 Докле сунце сјајало нам буде.
 Та и сунце ноћом нам се скрије.
 А и дањом кад' г' облак покрије;
 Твојој слави, похвали, и дики,
 Неће бити ноћи, ни облака,
 Но ће с' блистат', како и данаске
 И величат' у безкрајње вјеке!

Но и топлу одати смо дужни,
 Благодарност, и пресветлом цару!
 Кој' нас у злу оставио није. —
 Јер његова превелика милост,
 И призрење отачаско к нама,
 Послало је, нам' избавитеља,
 У твом лицу, предобри пастиру.
 Он је знао, и прозрео добро,
 Нашим' ранама дај' у теби мелем.
 Зато хвала цару честитоме!
 Кога срце за народом својим
 Чезне, куца, и у помоћ тече. —
 А ти Боже! сачувај га роду,
 Крепко за њег' теби молећем' се!
 Од престоља одклони му жалост!
 Управљај му путем благим етоне,
 Нека под њим' нек' икада већа,
 Наша слава процвате и срећа. —

Дични госте и теби поздравље!
 И захвала од целог рода,
 Што си нашу радост и свечаност,
 Посјећења твог' удостоио!
 Са тим љубав свију задобио:
 Да те славе и да те спомињу,
 Сећајућ' се и тебе и данка,
 У ком су их зраци нове среће
 Оварили, и обрадовали. —
 Шокчевићу! ти грано славенска,
 И поносе целог рода свога!
 Бранитељу светлог дома царског,
 Ког' је храброст скупа са мудрости,
 Достојанства до тога узнела;
 А милост те царска учинила,
 Учасником, све наше радости,
 И признања на његовом дару,
 Да сад будеш, да му преповедиш,
 Како и ми уважават' знамо,
 Доброг' цара и срчану благост!
 Прими поздрав од малена знања,
 Које само у свој искренности
 Благодарност скромно изјављује. —
 А и они доћи ћеду дани,
 Кад ће поздност опјевати радо,
 Важна дјела, својих праотаца
 И достојну сваком дајућ' хвалу:
 Опјева ће и врлине твоје. —

Стојковићу! православне цркве,
 Крепки стубе! и својега чина

Огледало, и добродјетељи
 Заштитниче, а благошћу својом
 Срца смртних присвојавајући!
 Знаменитом у овом тренутку
 „Добродошли“ свима мили госте
 Заступниче светог Патриара,
 Ког је воља тебе одабрала,
 Да свечаност објавивши ову,
 С нама радост уједно поделиш,
 А весеље наше устостручиш!
 Срца рода теб' су наклоњена,
 Твом савету преа отворена. —
 Јер ти љубиш род, и цара свога,
 Уважаваш честност и поштење,
 Браниш веру, пазиш стадо своје!
 Нрав, обичај, и све од предака
 Што остаде, то теби свето је!
 Но разматрат' хвале и заслуге,
 Није моје сада намерење.
 Само рећи: надолазку т' хвала
 Признателни бићемо ти вазда.“
 А ти теци свог блажења путем,
 Бранећ веру, и пазећи стадо,
 Које ј' дужност правога човека,
 Добро име остаће т' до века.
 Заступниче, пресветлога цара,
 Посланиче, светог' Патриара,
 Обоица сада учасници,
 Све радости и нашег весеља! —
 Будите нам дакле и сведоци

Наши жеља, и нашег прошења,
 Која данас скупа управљамо,
 На пастира славно избранога.

Главо цркве, премудри Платоне!
 Почуј молбе љубећег' те рода,
 Које од теб' данас изискује
 Да извршиш, па да сретан буде:
 Обучи га у божијем страху,
 Да прославља, добродавца свега;
 Укрепи га у љубави чистој,
 К' царском дому, кога је и досад
 Он љубио, и верно служио. —
 Усели му, мир у срце благи,
 Да брат брата, пази и поштива. —
 Навикни га, ко добродјетели,
 Да и туђе непогази право. —
 Омили му правду и истину,
 Јера без те све пропада брзо. —
 А и сам нам у томе предходи,
 Да се нашег боље косне срца!
 „Удивљавај, да те узвишују,
 Утјешавај, да т' и слава сљеди,
 Ни тражена, нити изнуђена“
 Већ са трудом дично добивена. —
 „Тако ходи па ћеш сретан бити,
 И ти и твој давно т' жељен роде“
 Добро дјело слава сљеди вазда! —

ВЛАДИСЛАВ.

Под именом Владислава разумјева се Њего-
во Високопреосвештенство Г. Владика **Платон**
Атанацковић.

Имена пастира.

Раденко. Старац.

Миливој. Просед.

Владимир. Средовечан.

Богољуб. Средовечан.

Љубдраг. Младић.

Бошко. Син Раденков.

Нотина је, што ти Богољубе каже;

Ја сам мислио да је то само каже,

Ал' још не знам шта је то каже.

У младости моје најрадосније доба,

На чужди сам ја стада туња,

И без брине на свијету пуња.

Нит' се бојих да ћеш мила моја срце,

Панасовице и орашнице се каже,

Кад дад' иде, а спунташе гама.

Ал' још не знам шта је то каже,

Које кога представљао.

Раденка. Стеван Костић савршени мудрољуб,
Ново-Сађанин.

Миливоја. Лазар Мирковић канцелиста, Митров-
чанин.

Владимира. Јован Стојановић слушатељ поезије,
Ново-Сађанин.

Богољуба. Ђорђе Стојановић књигопродавац, Но-
во-Сађанин.

Љубдрага. Тоша Кирковић јуриста, Ново-Са-
ђанин.

Бошка. Јован Хаџић свршени мудрољуб, Ми-
тровчанин.

Б о г о љ у б.

Ми скупљени сви седимо овде,
А стадо нам далек' се одмаче,
Нечује се ни лавеж, ни звонца;
Може само кудгод заблудити,
Те га може неко ровашити;
Знате, данас шалити се није,
Јер злотворе имамо комшије. —
Иди Бошко, а и ти Љубдраже,
Вратите га на наша станишта.

Р а д е н к о.

Истина је, што ти Богољубе кажеш;
Ја сам шесет већ прохујо лета,
Ал' овака незапамтих света. —

У младости моје прерадосно доба,
По четир сам ја стада чувао,
И без бриге на пашу пуштао.

Нит' се бојох да ћес' мање које вратит',
Напасавши с' враћаше се сама,
Кад дан паде, а спушташес' тама.

Ал' данаске свет се цео узлотрио,

Потурио Бога и поштење,
Брат у брату, нема поверење. —

Свак' о својој мислећ сопственој користи,
Пријатељство и љубав презире,
Сљеди начин где корист извире.

К том' и ово још последње дође доба:
У лењости с' научи живити,
Свој' нехајат' а туђе грабити.

Па Бог знаде до чег' ће нас то довести,
Пре глад зиму, и велику војну,
Сад Бог посла тешку болезању. —

Но велики празници нам сад "долазе,
Реч је: с њима да и боља срећа,
Свећ се дружи, а и памет већа.

Б о ш к о.

Чудно ми је што говориш,
Ружећ' наше данас дане,
Виш, истину да незбориш;
Тако ј' било већ одавне. —

Сам си мени преповедо,
А слуша сам и од људи,
Даје навек заповедо
Бољем, гори, и зле људи.

Одвека је тако било;
Ствар је туђа сваком мила

Так' се и мен' догодило,
Да ме туђа трави вила. —

Мени добро све се чини:
Певајући стадо стражим,
Певајући срце блажим,
Задовољство, свуд је мени.

Р а д е н к о.

Још ти синко незнаш људе,
Зато данас добро све је теби,
— Кад ти памет зрела буде,
Све ћеш црно представљат' у себи.

Б о г о љ у б.

Окајте се таква дивана,
Но идите, Бошко и Љубдраже,
Те вратите стада на станишта.

Р а д е н к о.

Владимире, што си заћутао,
То доселе није твоје било?

В л а д и м и р.

Непитај ме, мој брате Раденко,
Нешто сам се здраво забринуо,
Јер сам у сну чудан сан видео;
Какав можда, од како је света,
Живом' ником није с' указао! —

Р а д е н к о.

Ну дед причај да и ми чујемо. —
 Ја сновима мало вере дајем,
 Ма сам слушо од мога бабајка,
 Да и санак кадкада предскаже,
 Шта ћ' на јави коме се згодити.

В л а д и м и р.

Јати легох синоћ у колебу,
 Чим се спустих санак ме ухвати. —
 (Знам још први незапјеше пјевци, —
 А чуо сам што с' до поноћ' снови,
 Да се брзо и на јави збива.)
 И у сну ми ово се указа:
 Наједанпут небо с' наоблачи,
 Покри облак и месец и звезде,
 И сву нашу плодовиту Бачку;
 Паде тама од неба до земље,
 А облак се по небу вијаше,
 Из облака сијевају муње,
 А громови често ударају,
 И земља се под нама затресе; —
 А ми скупа баш ка ево сада,
 (И Миливој онда с нама беше,
 Незнадосмо, кудћемо и како,
 Ухватили с' један за другога,
 И дремовне очи укљештили,
 Ни сам незнаш на коју смо страну, —
 Но кад муња кад побоље севне,
 Рекао би да к Новоме Саду:

Јер би видјет' свакојаких људи,
 Мало, вел'ко, и старо и младо,
 Поворчило с' к' и нас шесторица;
 Из далека нераз'знајеш лица,
 Ма би реко да ј' у страви грдној. —
 Стадо наше по пољу с' разбегло,
 Нит' би мисљет' да ћемо г' скупити.
 Тако облак, и проклета тама,
 Доста дуго, страшише нас грозно. —
 Но да видиш, још и већег' чуда,
 Кад грмљава мало попрестаде,
 И облак се поче разводити,
 (А са среде поче с' разводити,
 Што доселе нико незапамти!)
 Те се мало видјети могаще,
 Указа се у среди облака,
 Дивно лице, нигда невиђено;
 (Као да га баш сам Бог послао,
 Да избави земљу од пропасти,
 И разтури облачину сињу!)
 Мало, мало, цео с' човек види,
 У руци му зелена гранчица —
 Ни јелова нити јаворова,
 Но како ми наши казиваху,
 Који беше у земљи Талији;
 Рекао би да је маслинова. —
 А кад цео указа се човек;
 Онда текар облачина сиња,
 Тама, муње, пуцњава громова,
 И авети, и грдобе сваке,
 На чојка се тога чудотворна
 Одупреше, и нањ навалише. —

Ал' он лицем тихосмешећимсе
 Са гранчицом у руци махаше;
 Па куда је оком погледао,
 Облак, таму, нагло разгоњаше
 За облаком указа се сунце,
 Руменије него о уранку,
 А јасније нег' о белом данку,
 Сунце сија, па таму разбија.
 Око сунца по небу ведроме,
 Ухватили с' златни облачићи,
 Од Будима па до Новог' Сада. —
 И још даље од Будима града,
 Видила се она светлост дивна,
 (Ја мним даје чак до Беча била!)
 А за оне злаћане облаке,
 Похватала с' јасењача свила,
 Сунце сјаје, свила одсјајује,
 Неможеш је очима гледати!
 А у свили, (ао велег' чуда!)
 Анђо божи са крстом у руци:
 Крст је златан, одежда му златна,
 Па се пушћа из неба ведрога,
 Те силази по светлости оној:
 Мало, мало, па га и нестаде —
 Ал' на ону отишо је страну,
 Где блеск, светлост, и дивота неба,
 У сјајности својој кончише се. —
 Ама оног' неби видјет' чојка,
 Што је лицем разгонио таму!

Р а д е н к о.

Баш доиста, то је санак чудан.

Чудан санак, а доста и страшан ;
 Ја немогу чисто веровати,
 Да се тако што може сањати.

Љ у б д р а г.

А баш чича, томе чудити се није,
 Љута рана, брза мелема требајује;
 А и беда, што је кадгод негде виша,
 С' тим и милост, и божија помоћ ближа.

Р а д е н к о.

'Бут' дијете, шта ти знаш,
 Јело пиће, забава,
 То је твоја мисо сва? —
 Богољубе дедер ти
 Шта сан значи погоди. —

Б о г о љ у б.

Прођи ме се богати, санова,
 Зар сам баба, ил' врачака каква,
 Да ја знадем снове казивати;? —
 Доиста се баш чудити морам,
 Да стар тако с' снови ломиш главу,
 Којено је деци за забаву.
 Ја несањам, пак и неверујем,
 А кад штогод и на сну ми с' јави,
 До уранка ја то заборави. —
 Но опет се и једнако страшим,
 Да пуцњава, муње и громови,

(Што је у сну Владимир видио,) —
 Нама старе ране непонови. —
 Јер Раденко и ти с' чудно сањо,
 Кад преклане. одвеше нам овце.

Р а д е н к о.

Ја сам снево исто онда, мрак и таму грдну,
 Да ј' на нашу земљу навалила љуто,
 Но ни чојка ни светлости, нити грану едну,
 Ја невидјех, јера сам у тами луто.

А ово је, што Владимир нама каза,
 Посве брата боља, и друга прилика,
 За облаком црним светлост се указа,
 И анђелска у сјајности с' кретом слика.

Али шта ће значит' погодит' немогу,
 Јера нигда така нисам чуо санка, —
 Но на свему хвала буди вишњем Богу!
 Нек да здравље, за празничног' светог'
 данка! —

Б о ш к о.

Да је овде Миливоје,
 Јамачно би погодио;
 У животу јера он је,
 Многе земље проводио,
 Доста слушо и видио;
 Веле много научио.

Чекај њега док' ће скоро,
 Тећемо га запитати,

Где л' је досад остат' морo,
Оћел' с' данас повратити? —

А баш могу и ја сам
Владимиров казат' сан.

Љ у б д р а г.

Ајде Бошко, да сада чујемо,
Како о том' мислиш и ти,
Ак' неузмош' погодити,
Бути боље да т' неизсемејемо.

Б о ш к о.

Погодићу ни мислити нећу: —
Облачина и та црна тмина,
И грмљава, и сво јато страва,
Што ће рећи немогу досјећи.
Али сунце, и човека лице,
Светлост јака, и слика небеска,
Јесењача што се дигла свила,
Те ј' анђела, и небо обвила,
Па се немож' очима гледати:
То су знаци, небески гласници,
Да ће м' и ми мало пропевати,
Да ћеду нам' боље одланути;
Од горкијех и беда и мука,
Непријатељ што на нас навука!
А јесења она дивна свила,
(Да Бог даде у вијеке била!)
Предсказује на сну, и на јави,
Лепо време и добру годину,

Да ће онај ко се с послом бави,
 Ране имат' и сваку родину. —
 Крст и анђо божи са небеса
 Пун милоте и свака уреса,
 То на наше све иде весеље,
 Част и дику, мир, добро, поштење. —
 А што чојка оног нам нестаде,
 Може бити да где међ нас паде —
 А где би му баш и боље било?
 Све би му се код нас захвалило,
 Што растури ону маглу густу,
 Шњом страшила, и грмљаву пусту.

Тако мислим то је санак
 Нама тео предсказати'
 За дојдући благи данак
 Срца наша разведрити.

А ви кои боље знате,
 Исто ово толковати,
 И осталим' свима каж'те
 Да се могу управљати,
 По преблагог Бога вољи,
 Кој' и у сну к' нам' говори.

Б о г о љ у б.

Лудо дјете реко б' на године,
 Ма у рјечи гледај и разуму,
 Виш' да знаде све хитрине;
 Благо оцу што се роди њему.

Ја још лета стотину да живим,
 Нигда неби тако умо рећи,

Све науке у главу да примим,
Неби разум толик' мого стећи.

Али само да Бог хоће дати,
Што он рече, да се и испуни;
Ја пророком први ћу га звати
У радости и срца милини.

Р а д е н к о

Нечуди се томе Богољубе,
И ја тако у младо сам доба,
Знао причат' и о добру зборит'.
А сад мисли с' говором ми с' губе,
С једном ногом већ стојим код гроба;
Стара памет немож' с' младом борит'.

Но он засве лепо рече,
У детињском срцу своме,
Да Бог даде да стече,
Таки санак на нас коме.

Ја ко отац нисам мого знати,
Нити кадгод помислити,
Да је Бошко те памети. —
Но чекајмо шта ћ' време донети.

Љ у б д р а г.

А гле! иде и Миливој,
И у једној, цвеће носи,
А у другој шешир свој —

А чело му знојем роси;
 Да је трчо то се види
 Али зашто сад погоди.

Б о ш к о.

Ко би свашто погодио,
 Досад свагда спор је био,
 Нит, се ходом уморио;
 А камоли озноио!

Ово нешто бити мора,
 Што је брзо тако ишо,
 Ил' је какво зло код двора,
 Ил' ј' на путу зло наишо?

Ал' ако би баш и тако било,
 Он у руци неби имо цвеће,
 Ни свечано на себи одело,
 Што је знамен весеља и среће! —
 Ал' овога већ дође и нама,
 Па од њега све чућемо сама.

М и л и в о ј.

Помози Бог! моја браћо драга!

Р а д е н к о.

Шта је ново брата Миливоје,
 кад т' видисмо, ми свашта гатасмо,
 Јеси л' бего, ил' си кога вијо?
 Те си с' тако љуто озноио!

А што носиш у рукама цвеће?
 Када није да се китиш њиме,
 Јер си и ти ето остарио.

М и л и в о ј.

Док се живи има и радости —
 А теби је барем то познато,
 (Јер много си претурио лета,
 И сазно си како с' свет окреће:
 Да за црним иду дани бели,
 За жалостним дођу и весели,
 После кише, и сунце нам сјаје,
 И тако је од века до века. —
 Пак се и ја данас развесели,
 Те сакупи по ливади цвећа;
 Знаш преклане и ти си га брао,
 Па весео за шешир мећао.

Р а д е н к о.

Еј оставсе, то било па прошло,
 А данаске друго нам је време —
 Ну ми кажи, што сам те питао.

М и л и в о ј.

Ти Раденко барем знадеш,
 Како ј' оно доба било,
 Кад но беше узаврело,
 Сва држава, царство цело,
 Подиже се млад, и стареж,
 Све б'и намет изгубило.

С прва бисмо сви весели,
 Пјевајући песме бојне,
 Па се и ми подмладисмо,
 И са децом кликовасмо,
 Не мотрећи што е' влас бели
 Наде рој'исмо вел'ке гојне.

Са шеширом накривленим,
 Чела ведра око бодра,
 У Несвјести устајасмо,
 Свеђ несвјесни и легасмо. —
 С' срцем гњевним и поносним,
 Реч не 'зиђе из нас мудра.

У лењости радне дане
 Проводећи, учисмо се
 Ми несито на лукавство,
 И на срамно безочанство;
 Не предвидећ' тужне ране,
 С' којим после патисмо се.

Но така је реч одавна:
 (А и ја јој сад верујем,
 Да близ млада и сирова
 Разгору се стара дрва;
 Тако и ми, (мисли јадна!)
 Подигосмо с' да војујем'!

Ово зато спомењујем;
 Јер из прва би ми мило,
 Кад доцније скучи беда,
 Нема кога да нас гледа,
 А ја тужан уздихујем:
 Где је доба које ј' било!

Тако данак мног' нам прође,
 Но небеском Богу хвала!
 Кад нам данас зора свану,
 Зора свану, бјел дан грану,
 Кад Владислав међ' нас дође,
 Дика, понос, и обрана!

Б о ш к о.

Ко је чико тај твој Владиславе,
 Што га тако хвалиш и узносиш?
 Говориш ли из истине праве,
 Или само да нас развеселиш.

Ја још не чух ни за какву радост,
 Што би нама „добро дошла“ била;
 А стару сам потурио жалост,
 Гледећ' јањце, наша стада мила.

Р а д е н к о.

Бог и душа и ја не знам ништа
 Нити мислим нит' умем гатати,
 Шта би могло сад отуда бити,
 Што Миливој причати нам заче.

Б о г о љ у б.

Ид' богати шта би отуд, било,
 Миливоје мож' бит' напиосе,
 Па вино га путем веселило,
 Док је дошо мало разабро се,

Па још сања вино и чашице,
И како је напијо здравице. —

М и л и в о ј.

Ти којешта можеш бенетати,
Но ја знадем рад чега сам весо.

Љ у б д р а г.

Та једанпут већ говори,
Шта је узрок твог весеља,
Виш' у сваком да већ гори
Ново чути, жарка жеља.

Нигда ниси таки био,
Да с' толико даш молити,
Или пево, ил' тужио,
Спреман с' био испунити,

Што од тебе друштво иска;
Па ил' мала, ил' велика,
Ил' далека или близка,
Беше просба, што поиска.

С в и.

Ајд говори да и ми чуемо,
Па ако је баш истина тако,
Да се скупа онда веселимо. —

М и л и в о ј.

Пречекајте мало док с' одморим,
Док зној утрем, и умијем лице,

Стајаћицу и свечано руво,
 Докле мало од праха отресем;
 Па чућете што још чули нисте;
 Весел'ћете с' што још нигда нисте,
 А знаћете; што ј' Миливој весо.

Р а д е н к о.

Шта је теби Миливоје,
 Те свечано рухо носиш?
 Ил' зар имаш боље које
 Што се свецем уњ облачиш?

М и л и в о ј.

Сви памтите и стари и млади,
 Како ј' онда у свој земљи било,
 Кад с' дигоше тробојни барјаци,
 Многи с' онда нечем веселио;
 Ко је даље од носа видјео,
 Чуду с' надо, па се и препадо,
 А тако је баш у свакој ствари:
 Неком с' мили када други цвили,
 Неко ради како да с' завади,
 Опет други радује се руги,
 Свога брата, оли побратима,
 Неко иде да друге обиде,
 Други гледи, да кога увреди;
 Како брате где с' неслажу мисли.
 Исто онда сви весели бише,
 Кој' од воље који од невоље,
 Али воља како и невоља:

(То сам чуо од старијех људи,
 Има многе гране и разгранке. —
 Права радост види с' на очима;
 Јера срце на очима стоји,
 На га нико сакрити неможе. —
 Тако онда гледо сам весеље,
 Што назваше „народне су жеље“. —
 Исто тако и по други мести,
 Куда преплих, и куд ногом прођох;
 (Када служих цара честитога,
 Видио сам чуда свакојаки,
 Ал' ни близу ка ово данаске,
 Што се згоди у Новоме Саду. —

С в и.

Даље, даље, да и ми чујемо.

М и л и в о ј.

Пустила се паропловка лађа,
 Низ Дунава бистро и широко,
 Од Будима од белог града,
 Те доплови баш до Новог Сада;
 Ту с' устави, и ту и остаде.
 А по брегу пуно беше света,
 Мушка, женска, и стара и млада,
 И који је код дома остао,
 Сад је амо без душе летио;
 Кад је чуо да ј' приспела лађа. —
 Ја невидјех у животу своме,
 Таку грају и толико људство:

Болесници кревет оставише,
 Најемници будак и мотике,
 Све с' пренуло све притекло тамо,
 Разсули се по баиру равну;
 Ко немого у време приспѣти,
 Попео се кући на кровове,
 Тек да види што видио није. —
 А сви бјеху у красном оделу —
 Деца носе у рукама венце,
 Девојчице свакојако цвеће;
 Сваком с' види на лицу весеље!
 С' усхићењем изчекују госта,
 Кад из лађе да међу њи ступи,
 А звук звона, и пуцањ топова,
 Околину свује занемиио; —
 (Мислим и ви чути сте морали).
 Те нечујеш ни ближњег до себе,
 (Камол' даб' се мого довикиват',
 Кано овде што чинимо често,
 Кад се који за овцама' удали)
 И ја туде десио сам с' онда, —
 А Владислав изступи из лађе, —
 (Тако ј' име тога бранитеља,
 Што нам дође, да нам скине муке,
 И заблудше да на пут окрене)!
 Сад тек чуда што невидјех нигда:
 Он са крстом у десници руци,
 Благосиља своје стадо верно,
 Те са муком пролази кроз народ; —
 Јера сваки нагна му се руци,
 Ко неможе руку да целива,
 Тај му љуби скутак од аљине!

Те се тако сгушћени у варош,
 Таласасмо, докле педођосмо. —
 Али овде још и већа чуда:
 По сокаци ко дај' никло цвеће,
 А из неба ко да дажде венци;
 Свак у цвећу, цвеће ј' свуди,
 Како радост коме пуни груди.
 Така чуда, така дана сјајна,
 Ја невиде од мога постања!

Љ у б д р а г.

Чудан санак Владимиров,
 У мал' да се збити неће;
 Те ћемо имат' на дан ов'
 Две радости, игре веће. —

А и Бошко чиними се
 Да је добро погађао —
 Јер Миливој штој' казао,
 У свем шњиме он слаже се.

Али радост тога пука,
 За коју нам преповједаш;
 Какова је 'мјела' узрока — —
 Зашт' нам даље несповједаш?

Које онда Владиславе
 Реци, зашто бранитељем
 Њега зову, тако славе,
 С каквим ј' дошо намерењем?

Богољуб,

Та једанпут већ престани,
Сам Миливој продужиће;
Питања се тог окани
Слушај, ко и други штоће.

Миливој.

Ја се томе и сам дивих чуду,
А незнадо што је и како је;
Слушао сам да ће нешто бити,
Ма нехтедо никог' запитиват,
Јера мислих ствар је каква мала,
Но кад видјех (ко што сам вам реко),
Таке справе и тако весеље,
Тад' запитах једног познаника: —

„Пријатељу мој љубљени,
Каквој' ово сад весеље?
Да сви тако разведрени,
Знак радости носе веље?

Које онај што вам дође,
Од свјех тако дочекани;
Те на сусрет свак му пође,
Носећ' поздрав њем' огњени.

Што топови тако ричу,
И Звук звона зрак пробија?
С њим' уједна деца кличу,
И песма се свуд извија?“

На то онај рече мени:

„Зар још гдегод има кога,
Да за овај дан блажени,
Незна, и непрославља га?

То је сада ко доходи
Пастир стада Христовога;
Који ће нас да слободи
Од невоље, зла свакога.

Но не само пастир стада,
Него глава цркве наше;
Која у злу толик страда,
А нико јој непоможе!

Он је који њој пређашњу
Повратиће славу, дику,
Он који ће и садашњу
Увеличат' њену слику.

То ј муж онај препун славе,
У сво доба свог' живота,
Знан од цара и државе, —
А у срцу пак доброта. —

Лице јасно, ведро чело,
Милост благод, срце чисто,
Погледање свуд весело,
Сведоче нам ово исто. —

Мисо блага разборита,
Памет мудра и виспрена,
И реч сладка језгровита,
Сузу б' дигла из камена —

То су својства тога мужа,
С ким дух, благод, све се сдружа. —

То код благог' нашег цара
Њега здраво препоручи;
Те од многих њег изабра,
Да наставља и нас учи,
Да управом под његовом,
Дух се дигне срцу здравом!

Да утаре сузе сиротица,
Сретно опет време да поврати;
Заборави беду несретница,
Пут невољи и туги да скрати;
Да г' спомиње увек невољница,
И надежда срце опет прати. —
Благодарно а ми спомињимо,
Име мужа, с' којим с' поносимо.

С' тога радост данас наша,
С' тог' весеље усхићено,
С' тога све се сад украша
С, тог' певање умиљено.“

Р а д е н к о.

Мили Боже! на свему ти хвала,
Кад једанпут на нас смилова се,
Те нам посла избрана пастира;
Под којим ће да с' весели земља,
Да разигра мало и велико,
Па од јарма, и од заблуђења,
Да се мало ослободи душа!

Пожив' Боже, и нашег' Гесара!
 Кој' у Бечу и за нас се стара,
 Подаруј му срећу и напредак,
 Пут живота и судбине гладак;
 Па како је сад он нама мио,
 Зашто неби и ти њему био?
 Оснажи га срцем и мишицом,
 Укрепи га умом и десницом,
 Избави га од зла и лукава,
 Подржи га многа лета здрава!

Б о г о љ у б.

По речима Миливоја,
 И Бошковом казивању
 Чини ми с' бић' истина,
 Све Владимир што је сањо. —

В л а д и м и р.

Ао браћо да чудне прилике,
 Једнако се и ја томе дивим,
 И зато га тако ослушкујем.
 Па сад реци: неверујем санку.

Љ у б д р а г.

А и ја га слушајући,
 Све већма се чудим у себи
 И помишљам, сновијајући,
 Да се исто згађа мени.

Б о ш к о.

Па и даље јесили га

Ти штогоде упитао?
 За пастира славна тога
 Јел' ти што год још казао?

М и л и в о ј.

Јест да како, ја сам њега пито,
 Ја га питах а он мени каза,
 Од почетка па све баш до краја:
 Да је исти тај предобри пастир,
 (Да Владислав име њему беше,)

Млоге беде, млоге руге клете,
 Онадања, и клевете лажне,
 Заједања, неправедне љаге,
 Завистљива измишлења зловна,
 Доста јада и доста чемера,
 Прекужити, и препатит' моро,
 Док је дошо. — — — —

— — — — (Ах велики Боже!

Куд' ће већа брате задужбина,
 Нег' незнавшег' обучити нечем,
 Страдајућег' желит' утјешити?

А и пуно други мимостиња,
 Које чини врли Владиславе!)

— — — „Ев' овамо к' нама.“

„А како би, — — — —

Наопако по све злосретнике,“

Ја додадо, „он овамо дошо,

Кад неб' био тако свијетао?“ —

„Е знаш брате обично је тако

Навек гори на бољега мрзи,

Кудећ' другог мисли себе хвали,

А незнаде да је оног' руга,
 Из ког' први изишла је уста. —
 Тако на њег' нападаше многи,
 Но узаман сва им' мука била,
 Јер неправдом тераше г' у беду;
 А незнаше ти кукавци тужни,
 Да Бог праву, вазда брани страну. —
 За ту беду, и његову патњу,
 Прочуло се с' једног' до другога, —
 А глас оде до царева града,
 Кад цар зачу шта глас њему каже,
 То се њему разжалило било;
 Па дозива Владислава славна,
 И овако њему говорио:

„К царској кући верност твоја,
 Љубав к својој домовини,
 Почитује милост моја,
 Над све друге у истини.

Пријатељство к милом роду своме,
 Све се дружи у теби истоме!

Прими дакле даре ове,
 Брст и круну из м'е руке;
 И под њима теци нове,
 Дике, славе, препоруке. —

Куд те шаљем тамо ј' беда,
 С најновијих худих згода. —
 Твоја мудрост нека гледа,
 Свем том' конач сад да пода. —

Обвесели оне који,
 У невољи тамо цвиле;

Од жалости успокоји,
Којим' зло даше хуђе силе.

Осим свију **ТЕБЕ** зато
Одабира царска воља,
Да весео спјешинш нато,
Куд т' одлука води боља““

„А он цару благодари,
На великој тој милости,
К нама пође с' о ти дари,
Пун весела и радости.“

„И ево га међ нама је:
(Како видиш и сам саде,)
Све божије то била је
Неизбјегне воља правде.“

Зато овај прославља се
Дан весео, и честити;
И у будуће тако нек се,
Слави човек племенити.“

Р а д е н к о.

Твоје брате цело казивање,
Није друго, нити може бити,
Него санка оног' толковање
Што се даде Владимиру снити.

Б о ш к о

Мио бабо сада види,
Да твој Бошко снове знаде;

И у простоти, да предвиди,
 Какве они носе наде. —

О заиста то чудно је,
 Да се оно све кадгод догоди,
 Што тек човек држао је,
 Дај' ко сенка што с' види у води. —

Б о г о љ у б.

И ја томе једнако се дивим,
 Па премишљам у својој памети,
 Одкуд санак да оно предскаже,
 Што на јави згодити се има. —
 Али божја то је била воља;
 Да и нама предвјести весеље,
 Које равну очекује Бачку,
 Од Дунава па до Тисе мутне!
 Где год има Србадије славне,
 Нек на двору и на стану своме,
 Весели се и кликује громко
 Ко немого доћи па видити.
 Еј да знадо шта ме тамо чека,
 Укро би се од целог друштва,
 Па по руво отрчо би дома,
 Да тек видим шта је тамо било,
 Макар знао ногу подломити,
 Када би се натраг поврнуо. —

Љ у б д р а г.

Како каже Владимирова санак,

Онај човек баш ће бити то,
У облаку што ј' онда несто.

А ја друго ни вероват нећу:
То је онај што разagna гром,
И с' гранчицом указа с' потом.

Па Бошко је казао нам добро,
Даћ' тај гдегод мож' бит' међу нас,
Чудњак пасти, избавитељ спас.

Он је ваљда и анђо небески?
Што у руци држао је крст,
Наш бранитељ, цркве пастир чврст!

А што сунце и јесења свила,
Око њега беше се обвила,
То је радост наше Србадије,
Пуцањ топа и зујање звона
То су венци, то је оно цвеће,
Су чиме га Срби дочекаше; —
Ето санка што Владимир сањо.

Р а д е н к о.

Хвала Богу! на његовом дару,
И на санку, и данашњем данку
Кад једанпут и то доживисмо,
Те имамо ко нас закриљује,
Од беда се љутих избависмо,
Јер Владислав сад све нас милује,
И стара се ко о дјечи својој,
Добар отац, да nebude злојој.

Боже мили! да радосна за ме дана,
Који но сам с' вама изгледо одавна.

Сад ћу бити свећ ведрији,
Одбацићу жалост тугу, —
Ах та нигда веселији,
У животу небих дугу!
Сва су чувства ми весела,
Радје гледам стада бела. —

Сад ми срце песмом поје,
И образ се подмлађује;
Ко да ово све је моје,
Што ми око преглеђује;
Пода мноме ного играј,
Од милина срце певај!

Љ у б д р а г.

Кад је тако ти чича Раденко,
Те си весо и певати хоћеш,
Ја ћу онда мало да посвирам;
А остали удесите песму. —

Б о ш к о.

Ја би пево а незнадем какву,
Ни коме је сада да наменим,
Јера су је више заслужили.

Р а д е н к о.

А зар и то још незнадеш сине;
Прва пјевка навек Богу иде.

В л а д и м и р.

Та тако је и досада било,
 Јер са богом започети треба
 Свако дело — а са њим и свршит',
 Јер се нико није покајао,
 Кој' у нужди Бога споменуо!
 Јал' у нужди јали у радости,
 Том' он вазда дарује милости.

Б о г о љ у б.

Ајде Бошко започни певати;
 А остали сви ће помагати. —

Љ у б д р а т.

Право велиш Богољубе —
 Када ћемо благодарит' Бзгу,
 Онда моја свирка нема места,
 Него и ја с вам' заједно могу,
 Пјеват пјесму баш од срца чиста. —
 Јер свирке се звуци губе,
 Кад глас живи пјет' зачина
 Свак се гане од милина!

М и л и в о ј

Песму Богу испевајте,
 А кад ову докончите,
 Онда мене послушајте
 Шта још треба да чините.

Б о ш к о.

започне певати други помажу

„О ти боже бесконачни!
У пространству који стојиш,
Ког' ј' одежда зрак сунчани,
А све твари оком броиш!

Који руком свет сав овај,
Обдржаваш и његујеш;
На нас поглед твој обраћај;
Да и наше пјење чујеш

Теби боже! на небеси
Уносимо чувство чисто;
Када данас услишо' си,
Жељу рода, нашу исто. —

Те си посло Владислава
Да извиде све нама ране;
И да тебе с' нам прославља,
Шљ'ућ молитве одабране'

С' уздигнутим ми рукама
И са срцем сакрушеним',
Славимо те у хвалама,
Простим знањем и смиренним.

Даруј њему мирне дане
Да се и ми веселимо,
Да нам с' њега данак сване,
Срцем чистим то желимо.

А и нашем цару подај

Крепост, благост, и доброту;
Нека знаде уважати
Срца нашег' сву простоту.

В л а д и м и р.

И Миливој нешто рече
Да ће нама казати.

М и л и в о ј

Богу ето захвалисмо,
А и цару честитоме. —
Сад ајдемо Владиславу,
Да му даре однесемо,
И да му се поклонимо.

Р а д е н к о.

Баш сам и ја о томе мислио,
Да идемо скупа Владиславу,
Да учин'мо поклон и поздравље;
Радост нашу да му изјавимо!
Да се шњиме сви ми поносимо!
И ми сада, а Србчадца вазда,
Која тек' се родити имаду. —
А знадеш ли богат' Миливоје
Где нам стоји славан Владиславе?

М и л и в о ј

Зар ме и то још питати можеш,
Кад сам био и кад сам видио,

Све што треба, — и другом да могу,
 Кад ме пита коју прословити.

Б о ш к о.

Радујем се и ја томе, —
 Владиславу што ћем' ићи,
 И у срцу млађаноме
 Већ ми гори пламен већи.

Но сиротни ми пастири
 Шта му можем' на дар дати.
 Кадъ нам стање злато крати,
 Ал' баш то нам жеље смири.

Баш зато смо сретни веле:
 Јер немамо мисли клете,
 Које навек само желе,
 Ил' да' отму, јал' да се освете. —

Ми весели у пољани
 Бело стадо стражим' наше,
 А по целој пак' дворани
 Пси нам страже крепке даше.

Жалост нама редко влада
 Завист, злоба и јад преки;
 Како сада, так' никада
 Нећ' обладат у вјек вјеки.

Љ у б д р а г.

О том' није већ говора,
 Но шта мислиш ти поднети

(Јер свак' нешто понет' мора)
Владиславу на дар дати.

М и л и в о ј.

Дед Љубдраже сад за свирај

Ја ћу певати;

Твоју врулу удешавај,

Па ћеш сазнати,

Владиславу поклонити

Шта ћу данас ја,

А сваки ће оно дати

Што мож' и има.

Љ у б д р а г.

Врула ми је нешто разсушена,

На двојница покисли пискови,

Мучно ћу те моћи послужити.

М и л и в о ј.

Небило ти и те вруле твоје,

Кад несвира када нам се поје.

А баш могу и без ње певати.

М и л и в о ј.

почне певати

Ја ћу спести лијеп венац, цвећа шарена,

Умешаћу шимширова лишћа зелена;

Па ћу таки Владиславу дарак пружити,
 И његову свету руку весо љубити.
 И рећи ћу Владиславу славном избраном:
 Прими венац тај саплетен руком искреном,
 С' тим ти жели дароватељ сваке среће плод,
 Здрав да будеш многа љета и да љубиш род.

Р а д е н к о.

Ти си лијеп дар избрао
 А и песму Миливоје,
 Ма ја сам се састарао
 Нит' знам пјети, нити венац плести.

Ал ћу опет Владиславу
 дарак принети;

Струк босиља мирисава,
 њему предати;

Па ћу рећи Владиславу:
 ево прими дар.

Јер ј' Раденко остарио
 па неможе сам

Цвеће тражит' по долина,
 и по пољана;

Ал' што има са радости,
 даје т' искрена

Рука, срце, ум и душа
 теб' посвећена. —

Бога моли да т' сачува,
 нама на радост,

Па као што ово цвеће
 навек мирише,

И сваког' се подмлађива
 новог пролећа;
 Нек и твоја навек душа
 радост осећа! —
 Ведре дане кад избројиш
 свога живота,
 И преселиш' с' у небеска,
 где је дивота
 Вечног Бога, који створи,
 цео овај свет.
 Призри на нас одозгори,
 сети с' на мој цвет. —

В л а д и м и р.

Зар да будем и ја гори,
 Владиславу зар да недам,
 Срце моје, с' мали дари?
 Зар да друге само гледам?

Не то нећу ја чинити:
 А немогу и да хоћу
 Срце моје присилити;
 Да оћути ову срећу. —

Узабраћу зимзелена,
 И гранчицу од бршљана,
 Па у једно свезати,
 Владиславу предати;

И овако њему рећи;
 Да је мого дарак већи,
 Владимир би принео ти —

Ал и то ће доста бити,
 Шњиме ћеш се довољити,
 Када чујеш да је исто
 Принело ти срце чисто. —

Зимзелен ти зат' донесе,
 Јер жеља је то његова:
 Да и лета зелене се
 Твоја, ко и лишћа ова!

И шњим бршљан зато стави,
 Да знаш да га љубав веже
 К'о и бршљан што но стеже,
 Свако дрво у дубрави!
 У радости то подноси теби,
 Да с' мож и ти радоват у себи!

Б о г о љ у б.

Кад је пастир и наш избавитељ,
 У бедама нама покровитељ,
 Тај Владислав што му преправљате
 Лепе даре, и песме спјевате;
 И ја ћу му нешто на дар дати,
 Знам и мене, неће презирати. —
 Понећу му скорупа и мјека,
 А и сира подоста имадем;
 Па ћу рећи: ето Владиславе,
 Богољубе то ти је донео;

Јер је чуо да си дошо амо,
 И да браниш од зла невољнике,
 Све милујеш како децу своју!

Те је дошо да те и он види,
 Да те види и да те поздрави.
 Поклон прими, на мене запамти;
 А ја тебе заборавит' нећу!

Љ у б д р а г

Сви дадoste што који имасте,
 Који цвеће, који даре веће,
 Ја и Бошко јоште остадосмо —
 Али ништа баш и најмлађисмо,
 А у своме и то стоји реду,
 Да старији млађем предидеду.

Али шта ћу поклонити,
 Ја нашему Владиславу?
 С' тиме ломим сада главу
 А немогу се довити. —

Ха знам шта ћу! О гле мене!
 Та ја имам и свиралу,
 Накићене извезене
 Лепе слике једну врулу. —

Па рећи ћу њем' овако:
 Љубдраг теби то поклања,
 Прими дарак тај онако,
 Као што ти он поклања,
 Њем је радост свакидања
 То код стада увек била,
 Он се с' тиме весели!

Па и теби исто жели,
 Да би дани сви весели

Ш њоме твоји вазда били! —
 Ал' се није осјетио,
 Да ће твоја кадгод бити
 Да је боље још искити.

Кад је прије била моја,
 Нијем' нигда дал' покоја:
 Јер кад она кад засвира,
 И у мени срце дира
 Ништ' на мени нема мира,
 Онда нога сама игра. —

Прими дакле од Љубдрага;
 Спомена га 'достој блага,
 Нека и она свагда зна,
 Где је врула његова. —

Б о ш к о .

Лепе даре ви избрасте,
 Владиславу да предате;
 Јоште мене остависте,
 Да с' побринем и ја за те.

Дуго нећу премишљати
 Шта ћу њему на дар дати,
 Јера нам' је добра срећа,
 Дала лјепи јагањчића.

Ја имадем (ко што знате)
 Јање једно баурасто,
 Златног' руна и китнасто,
 Које данас да предате

Руке моје Владиславу;
Величајућ' тога славу. —

Две је мајке оно младо
Посисало, и растило
Ко код мајке чедо мило;
Бољег' нема цело стадо. —

То ћу узет' ја у руке,
Приносећи Владиславу
Беседу ћу прострт' ову:
Без мишлења без одлуке

На од Бошка ово јање,
Које ј' било њем' најдраже;
А са тим ти јасно каже,
Да највеће он уздање,
Све у теби сад полаже:

Дику рода, и обрану,
Чест и понос и сва добра,
Сладост рајску изабрану,
Коју Бог вишњи нам обра!

Наше жеље све скупљене
У теби се сабирају;
Кано рјеке источене,
Што с' у море све сливају. —

Колик' ово јање руна
На леђима својим има,
Толика Ти лета пуна,
Уживао с' нама свима. —

М и л и в о ј.

Сад смо даре покупили,
Свак' је обро што је хтео,
Па сад може с' дић' весео,
И сви скупа у гомили,
Владиславу да идемо,
И да му се поклонимо.

А ти Бошко певат' знаш ли,
Што б' се данас приличило;
Међ' нам' бољег нисмо нашли,
С' ким бис' друштво отличило.

Р а д е н к о.

Ја сам на то баш и чеко,
Не бил' који од нас реко
Да с' једанпут већем иде,
Да се наши дари виде,
И од других честитијех људи.

(Устају сви и иду пред Владислава, давајућ му
дарове што су принесли.)

М и л и в о ј.

„Пред Тебе смо изабрани
Данас дошли ми пастиру,
Молећи Те да нас храни,
У погоди и у миру
Рука Твоја милостива!

Твоје хвале ми слаavimo,
И заслуге превелике,

Дјела Твоја узносимо,
И одлуке свеколике!
Чуј глас срца радостива. —

Да избавиш од нереда
Ум, и душу, срце наше. —
(Колико си мложтво, беда
Рад' нас, деце цркве наше
Претрпио и поднео?)

Ко пастирем то је нама
Све познато, и чувено;
Да је Тебе твоја сама
Величина и мудрено
Поступање ту узнело.)

Прими даре са жељама
Које теби подносимо;
Ми живећи надеждама,
Славимо те и појимо
У радости сви весело.

А молитве наше жарке
Управљамо вишњем Богу;
Да продужи сјајне данке
Који нама радост многу,
У Теби је даровао!

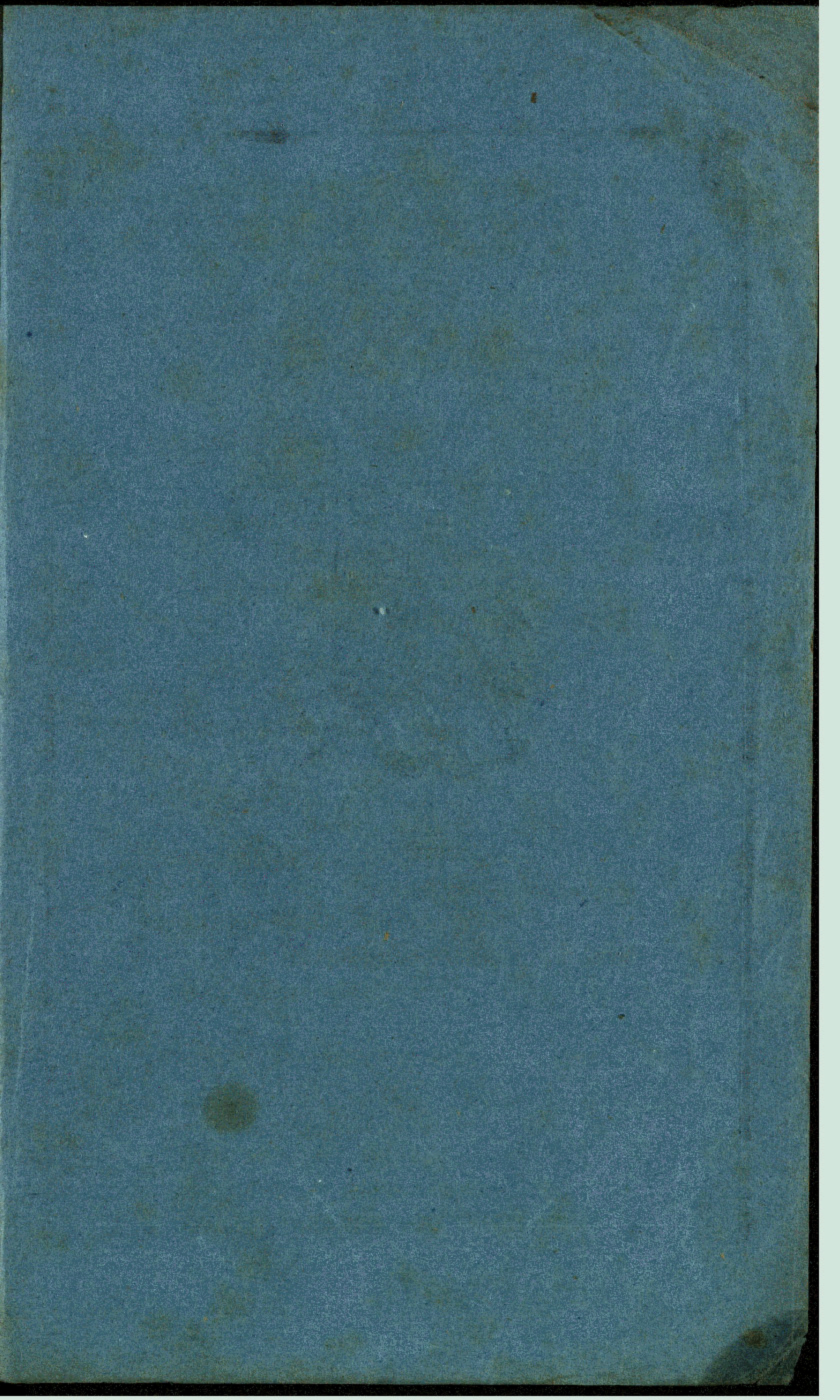
В л а д и м и р.

Запевајмо једногласно
Нек се ори све около нас
Да се чује радост јасно
Сад у блажења нам овај час,

С' Владислава сунце дође,
Са њега нас беда прође.

С в и.

Срјед свакога данас лица
цвѣта руже крас,
Данас лепа девојчица
кити своју влас,
И пастири са врулама
лепше свирају,
Свуд по шуми и горама
тице певају;
Данас ратар за волови
певајућ' оди,
Све весело на дан ови
пјесме изводи!
Весел' мо се и ми дакле
са дружиницом,
Попјевајмо пјесму лугом
свуд и горицом.
Нек далеко одјекује
радости нам глас,
Нек' се сваки придружује
сад около нас!

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

P₁₉ Срп II 809.1

